

γνωμοσύνη εἰς τοὺς εὐγενεῖς ἐκείνους ξένους σοφούς, ὅσοι ἐκ καλαισθητικοῦ διαφέροντος κρίνουνσι τὰ ἡμέτερα ἄξια προσοχῆς, μελετώσιν. ἀναλύουσιν αὐτά, καὶ αὐτοὶ διδάσκουσι περὶ αὐτῶν οὐ μόνον τοὺς ὁμοθενεῖς αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς. Διότι δι' αὐτῶν πρῶτον κατορθοῦται νὰ μάθωμεν ὅτι ὑπάρχουσι καὶ παρ' ἡμῖν πολλὰ καλλιτεχνικά ἔργα πολλῆς τιμῆς καὶ μελέτης ἄξια, καὶ ὅτι δυνάμεθα πολλὰ νὰ διδασκώμεν καὶ ἀπολαύσωμεν ἐκ τῆς γνώσεως αὐτῶν.

Τὸ γνησίως φιλελληνικὸν τοῦτο ἔργον ἀτμένως βλέπομεν ἐκτελούμενον ἀπὸ τοῦ 1904 ἀδιακόπως ὑπὸ τοῦ ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας λογίου Φραγκίσκου δὲ Σιμόνε Μπροῦβερ. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀσχολεῖται, ὥς εἶπομεν, ἀπὸ πολλοῦ περὶ τὴν νέαν ἡμῶν λογοτεχνίαν καὶ πάσῃ δυνάμει προσπαθεῖ νὰ καταστήσῃ γνωστὰ τοῖς Ἰταλοῖς τὰ παρ' ἡμῖν λόγου ἄξια προϊόντα αὐτῆς. Ἐπὶ τοῦτο δὲ μεταφράζει, κρίνει καὶ ἀναλύει αὐτά, ἐκδίδει Χρησιμοποιήσιαν ἐν ἧ περιέχονται λαμπρὰ τινὰ πεζὰ καὶ ποιητικὰ τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας, ἐπ' ἐσχάτων δὲ ἐξέδωκε καὶ μνηογραφίαν πλείστον λόγου ἁξίαν περὶ τῆς ποιήσεως τοῦ ἡμετέρου κ. Στεφάνου Μαρτζώκη. ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς Ἀκαδημίας dei Lincei (Un poeta Italo-Greco Stefano Marjokis, Roma 1911).

Ἐν ταύτῃ ἐκτίθησι κατὰ πρῶτον ἐπιμελῶς τὰ κατὰ τὸ γένος καὶ τὸν βίον τοῦ ποιητοῦ, ἔπειτα ἐξετάζει καὶ ἀναλύει μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ ἀκριβείας τὸ πλούσιον ἔργον αὐτοῦ, δεικνύει πανταχοῦ τὸ βαθὺ καὶ λεπτὸν αἰσθημα, τὴν φιλοσοφικὴν σκέψιν, τὴν περὶ τοῦ κόσμου θεωρίαν, τὴν δύναμιν τὰς φαντασίας κλπ. κλπ. τοῦ ποιητοῦ. Τοιαύτη λεπτομερὴς καὶ βαθεῖα κρίσις καταδεικνύουσα καὶ ἐξαίρουσα τὰς ἀρετὰς τοῦ ἐξεταζομένου ποιητοῦ τιμὴ οὐχ ἥττον καὶ τὸν ἐξετάζοντα, ἀποδεικνύμενον οὕτω βαθὺν παρατηρητὴν καὶ ἀξιότατον κριτὴν τῶν τοιούτων.

Πολὺ θὰ ἐπεθύμουν νὰ μεταφράζετο ὁλόκληρος ἡ μελέτη αὕτη τοῦ κ. Σιμόνε Μπροῦβερ καὶ ἐδημοσιεύετο ἐν τινὶ ἐφημερίδι, ἵνα ἴδωσι καὶ οἱ ἡμέτεροι πῶς κρίνεται καὶ ἐκτιμᾶται ὑπὸ γνησίων κριτικῶν ἡ ποιήσεις τοῦ φίλου ποιητοῦ, μάθωσιν ὅτι ὁ μετριοφρων, ὁ ἀγαπῶν πᾶντοτε τὴν σιωπηρὰν καὶ ἀδόρυβον ἐργασίαν καὶ προτιμῶν μῖλλον νὰ ἀγνοῖται ἢ νὰ ἐγείρῃ περὶ ἑαυτὸν θόρυβον, ἔχει ἐκτελέσει ἔργα ἀξιολογώτατα καὶ ὅτι δὲν θὰ εἶνε μὰ τὴν ἀλήθειαν ἀπώλεια χρόνου, ἀν' εὐαρεστηθῶσι νὰ μελετήσωσιν αὐτά.

Γ. Ν. ΧΑΤΖΗΔΑΚΙΣ

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

Ἐκ Ρώμης.

Πρὸ δύο ἐτῶν ἐτῶν ἐν Τίβολι, ἐπισκέπται ἀρχαίόφιλοι, ἐπισκεφθέντες τὴν ἐκκλησίαν San Silvestro παρετήρησαν ὑπὸ τὸ τοίχωμα ἐπιμήκη σχήματα βαθυτέρου χρωματισμοῦ προξενούντα τὴν ἀμυδρὰν ἐντύπωσιν ἀγιογραφῶν Βυζαντινῆς σχολῆς. Οἱ φιλομαθεῖς ἐπισκέπται εἰδοποίησαν τὴν Κυβέρνησιν καὶ εἰδικὸς ἀπεσταλμένος ἐστάλη ἀμέσως πρὸς μελέτην ἐπὶ τόπον. Μετὰ κόπον ἐπιμώχθων ἤλθεν εἰς φῶς, ἐδῶ εἰς στέφανος ἁγίου, ἐκεῖ εἰς σταυρὸς καὶ ἀλλαχοῦ ἐν ἑνὶ μῦθῳ δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πλέον, ὅτι ὑπὸ τὴν ἀξέστον ἀβεστον ὑπῆρχε τέχνη καὶ ἴσως ἄξια λόγου-Κοινοδοσιὰ καὶ δαπανηροτάτη ὑπῆρξεν ἡ ἐργασία μὲν δὲ σήμερον, μετὰ δύο ἐτῶν κόπους δύναται νὰ κριθῇ ἡ ἄξια τῶν ἐλθόντων εἰς φῶς ἀριστουργημάτων καὶ θὰ παρέλθῃ ἴσως πολὺς καιρὸς, μέχρι οὗ τὸ κοινὸν ἀπολαύσῃ τὰ νέα αὐτὰ εὐρήματα, διότι ἐν τῇ οἰκτιρᾷ καταστάσει εἰς ἣν ἀνενερέθησαν ἀπαιτοῦν ἐργασίαν ἐπιμόνον καὶ εἰδικήν. Τὸ κυρίως ἔλκων τὴν προσοχὴν εἶνε αἱ ἀγιογραφίαι αἱ παριστάσαι τὸν βίον Κωνσταντίνου τοῦ Αὐτοκράτορος ἀσπάζομένου τὸν Χριστιανισμόν· ἐπίσης ἄξια λόγου εἶνε αἱ ἀπεικονίζουσαι τοὺς προφήτας καὶ ἡ θεία μορφή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔχοντος ἐκ δεξιῶν τὸν Ἀπόστολον Παῦλον καὶ ἐξ ἀριστερῶν τὸν Ἀπόστολον Πέτρον. Αἱ ἀγιογραφίαι, ἀληθῆ ἀριστουργήματα Βυζαντινῆς τέχνης, εἶνε ἴσως ἀνώτεροι καὶ αὐτῶν τῶν εὐρεθέντων ἐν τῇ παρὰ τὸν Foro Romano ἐκκλησίᾳ Santa Maria antiqua· χρονολογῶνται δὲ περὶ τὸ 1100—1100. Ἀνυψοῦμαι διότι δὲν μοι ἐπιτρέπεται νὰ δώσω λεπτομερεῖς περιγραφὴν. Ἡ ἐπίσκεψις ὥς καὶ πᾶν δημοσίωμα εἶνε ἀπηγορευμένα, ὥς μὴ περαιοθῆις τῆς ἐργασίας· ἡ σύντομος δὲ αὕτη ἀναγγελία γίνεταί χάριν τῆς «Πανακοθήκης», ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ἄλλοτε τελειότερας.

Μ. Ἰγγλέδν

★

Ὁ ἱμπερσοσιονισμὸς θριαμβεύει καὶ ἐν Γερμανίᾳ. Ἡ καλλιτεχνικὴ κίνησις ἐν τῇ ζωγραφικῇ ἔχει λάβει δύο ὁδοὺς, τὴν ἀνάλυσιν τοῦ ἱμπερσοσιονισμοῦ καὶ τὴν σύνθε-

σιν τοῦ ὑστεροῦ ἱμπερσοσιονισμοῦ. Ἡ βάσις τῶν δύο τούτων σχολῶν εἶνε ἡ ἀπλῆ, ἡ φυσικὴ πινελὴ τῶν ἀντικειμένων. Καὶ ἡ μὲν σχολὴ τοῦ ἱμπερσοσιονισμοῦ στηρίζεται ἐπὶ τῆς πρωτοβουλίας καὶ τοῦ νεωτερικοῦ τοῦ φωτός, ἡ δὲ ἑτέρα ἐπὶ τοῦ χρωματισμοῦ. Οἱ ὁπαδοὶ τῶν σχολῶν τούτων μαθηταὶ τοῦ Μακκὲ καὶ Γκόκ, ὠργάνωσαν τελευταίως ἔκθεσιν εἰς τὸ σχολεῖον Λούγκαν ἐν Φραγκφούρτῃ. Εἰς τὰ ἐργαστήρια τῶν νεωτεριστῶν τούτων, ἰδίως εἰς τὰς οἰλονέττας τῶν γυναικῶν, διακρίνει κανεὶς τὴν προσπάθειον τῶν καλλιτεχνῶν πρὸς ἀπόδοσιν τῆς φυσικῆς μορφῆς τῶν σωμάτων. Ὁ σκοπὸς ἐν γένει τῆς σχολῆς ταύτης, ἡ ὁποία εὖρε τόσους ἐχθροὺς ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, εἶνε νὰ δημοιογήσῃ μίαν τέχνην, μὴ ἐξερχομένην τῶν ὁρίων τοῦ χρώματος καὶ τῆς μορφῆς νὰ ἀποδώσῃ δὲ τὴν φυσικὴν μορφήν τῶν ἀντικειμένων καὶ ἰδίως τῆς γυναικός. Προσεχῶς ἀναγγέλλεται καὶ τὸ ἄννημα ἐκθέσεως ἱμπερσοσιονιστῶν ἐν Βερολίνῳ.

★

Ὁ μάγος βιολιστὴς Φλόριεζελ φὸν Ρέϋτερ, ὃν ἐγνώρισαν παῖδιον οἱ Ἀθηναῖοι, διόσημον ἔκτοτε καλλιτέχνην, μᾶς ἐπεσκέφθη διὰ τελευταίαν φορὰν, διότι παύει πλέον τὰς περιοδείας του διορισθεὶς καθηγητὴς εἰς τὸ Ὁδεῖον Βερολίνου. Κατὰ τὴν δοθεῖσαν συναντίαν ἔπαιξε τοῦ Μόζαρτ τὸ κονσέρτο Νο 3, τοῦ ὁποίου τὸ rondò ἀπεδόθη ἔξοχα. Ἦρσε πολὺ ἡ Μέλισσα τοῦ Σούπερτ καὶ τὸ α' μέρος τοῦ κονσέρτου εἰς re majeure τοῦ Παγανίνι.

★

Τὴν 23 Ἀπριλίου γενήσονται ἐν Λαμῖᾳ ἐν τῇ ἱστορικῇ θέσει Ἀλαμάντ τὰ ἀποκαλυπτήρια προτομῆς τοῦ Ἀθανασίου Διάκον.

Τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βολωνίας, τὸ ἀρχαιότερον ὅλων τῶν Πανεπιστημίων τῆς ἐφηλίου, ἀνεκοίνωσε πρὸς τὴν Πρυτανείαν τῶν ἡμετέρων Πανεπιστημίων, ὅτι θὰ ἀντιπροσωπευθῇ εἰς τὸ Συνέδριον τῶν Ἀνατολιῶν καὶ εἰς τὰς ἐορτάς, αἱ ὁποῖαι ὁργανοῦνται ἐπὶ τῇ 75 ἀμνηστηρίδι τοῦ Ἑθνικοῦ μας Πανεπιστημίου.

— Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἠδούκησεν ὅπως παραχωρήσῃ τὸ Βασιλικὸν Θέατρον δι' ἑκτακτον παραστάσεων τοῦ «Οἰδύποδος Τυράντου» ἥτις θὰ δοθῇ τὸ Πάσχα, πρὸς τιμὴν τῶν ξένων ἐπιστημόνων.

★

Ἡ ἐπὶ τοῦ Οἰκονομείου κληροδοτήματος ἐν Τεργέστη ἐπιτροπὴ προεκήρυξε τὸ ἐτήσιον βραβεῖον 2,000 δρ. δι' ἔργον, σύγγραμμα ἢ καλλιτέχνημα, περιποιούν τιμὴν εἰς τὸ Ἑλλήν. Ἔθνος. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ὑποβάλωσι αἰτήσεις διὰ βράβειον δέον νὰ ἀπευθυνθῶσι μέχρι τῆς 29 Φεβρουαρίου πρὸς τὴν ἐν Τεργέστη Ἑλλην. κοινότητα.

★

Εἰς τὴν αἰθουσάν «Ντρονέ» ἐν Παρισίοις ἔγινε πρῶτων ἡμερῶν ἐκθεοὺς εἰκόνων ζωγραφικῆς. Ἐκ τῶν ἀπειρῶν εἰκόνων τὴν μεγαλτέραν ἐντύπωσιν ἔκαμον τὰ ἔργα ἰδίως τοῦ Αἰδεν, ὁ ὁποῖος ἐκηρύχθη πλέον ὁπαδὸς τοῦ ἔργου τοῦ Πουσσέν, τὸν ὁποῖον μιμεῖται.

Ὁ «Ἐγκαταλειφθεὶς Παράδεισος», αἱ «Λογόμεναι» μετὰ τὰ βαθέα καὶ σοβαρὰ χρώματά των, μετὰ τὴν ἀρμονίαν τῶν γραμμῶν, μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν τοπίων, ἀναδεικνύουν ζωγράφον, ὁ ὁποῖος ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν φύσιν, παραμένων οὕτως ὁπαδὸς τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν τῆς Ἀναγεννήσεως.

★

Ἀνεβίβασθη ἐν Βερολίνῳ ἐπὶ τῆς σκηνῆς διὰ πρῶτην φοράν ἡ «Μουσικὴ Συμφωνία» τοῦ μουσικοῦ Φράνς Φέρβαλντ. Τὸ ἔργον τοῦτο, ἡ ὁποῖον ὁ ἀποθανὼν μουσικὸς συνέθεσε κατὰ τὸ 1845, ἤρρεσε ὑπερβολικὰ καὶ θεωρεῖται πλέον ἀνάλογον πρὸς τὰ κλασικὰ δοκίμια τοῦ Μπετόβεν καὶ Σούμπερτ. Ἡ κλιμακωτὴ καὶ θελκτικὴ συμφωνία τῶν τόνων, ἡ πρωτοτυπία καὶ ἡ δημιουργία του εἰς τὴν ἐφεύρεσιν, ἀπεκάλυψαν πρῶτης τάξεως ἄλтанτον, τὸ ὁποῖον ἔμεινε λησμονημένον ἐπὶ τόσον χρόνον. Ἦδη, μετὰ τὴν καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν του, θὰ παιχθῇ τὸ ἔργον ἐπανειλημμένως εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γερμανικὰς πόλεις.

Καὶ οὕτω περὶγίρει ἡ δόξα μετὰ θάνατον εἰς τὸν ὑπέρροχον αὐτὸν μουσικόν, τὸν ὁποῖον ἡ μοῖρα κατέδικασεν εἰς τὴν ἀφάνειαν.

★

Ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ ἐγένετο ἡ δεξίωσις τοῦ νέου Ἀκαδημαϊκοῦ Ἑρρίκου δὲ Ρενιέ, ποιητοῦ διατεθέντος τὸν Μελχίωρ δὲ Βογκέ.

— Ἀπέθανε ἐν Παρισίοις ὁ μέγας ἐκκλησιαστικὸς ῥήτωρ τῆς Γαλλίας καὶ διάσημος θεολόγος πατὴρ Ὑάκινθος Λουαζόν, ἐν ἡλικίᾳ 85 ἐτῶν.

★

Ἡ ἑκθεοὺς τῶν ἔργων τοῦ κ. Μποκατοιιάμπη περιέλαβε 44 πίνακας, εἰσαγωγίας, ὕδατογραφίας, κρητιδογραφίας, ἐκ τῶν ὁποίων 20 ἦσαν νέαι. Ἐκ τούτων ἠγοράσθησαν τινὲς ὑπὸ τῶν κ.κ. Μπασιά, Κόρον, Παμπούκη, Γεωργακοπούλου κλπ. Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἔργων ὁ κ. Μποκατοιιάμπης θὰ στείλῃ εἰς τὴν ἑκθεοὺς τοῦ Ἀμστελδάμου τὰς ἐξῆς εἰκόνας: Δάσος, Ἐλαιοτριβεῖον, Ὑμηττός, Ἀκρόπολις.

★

Διατρίβει ἐν Ἀθήναις ὁ ἀνδριαντοποιὸς κ. Μάριος Σαάν, εἰς τῶν γνωστοτέρων Γάλλων γλυπτῶν. Κατὰ τὴν ἐνταῦθα διαμονήν του ἐξετέλεσε διαφόρους προτομὰς, ἐν οἷς τοῦ στρατηγοῦ Ἐντοῦ ἐκ τοῦ φυσικοῦ καὶ τοῦ Βασιλέως ἐκ φωτογραφίας. Ὁ Γάλλος καλλιτέχνης ὡς ἐκ τῶν παραγγелиῶν θὰ παρατείνῃ τὴν διαμονήν του.

★

Ἐν στενοτάτῳ κίκλῳ θὰ δοθῇ προσεχῶς ὑπὸ τοῦ Ὁμίλου Ἑρασιτεχνῶν εἰς τὸ foyer τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου μία ἑκτακτος συναυλία. Ὁ Βασιλόπαις Χριστόφο-

ρος θὰ ἀκουσθῇ εἰς μουσικὸν τεμάχιον διὰ τέσσαρα κλειδοκύμβαλα καὶ θὰ ἔξῃ ὡς συνεκτελεστὴς τὸν συνθέτην κ. Σαμάραν, τὸν κ. Μαράκ τοῦ Ὁδείου, καὶ τὸν διευθυντὴν τοῦ Ὁμίλου κ. Ι. Ψαρούδαν.

★

Θεατρικὴ κίνησις.

Τὸ Ἑλλ. μελόδραμα ἐπανῆλθε καὶ θὰ δώσῃ παραστάσεις τινὰς ἐνταῦθα. — Ἡ δεσπ. Κοτοπούλη περαιώσασα τὰς ἐν Ἡρακλείῳ τῆς Κρήτης παραστάσεις ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας. Τὴν Τεσσαρακοστήν θὰ παῖξῃ εἰς Βόλον. — Εἰς Σῦρον θὰ μεταβῇ ὁ ἤδη ἐν Κ) πόλει θίασος Νίκα. — Ἡ Κυβέλη ἐκ Σμύρνης θὰ μεταβῇ εἰς Μιτυλήνην καὶ κατόπιν εἰς Κ) πόλιν. — Ἡ Ἑλλ. ὁπερέττα Λαγκαδά παριστάνει εἰς Θεσσαλονίκην. Ἀργότερα θὰ μεταβῇ εἰς Καβάλλαν. — Ὁ θίασος τῆς κ. Β. Στεφάνου ἐκ Μιτυλήνης θὰ μεταβῇ εἰς Σάμον. — Ἡ ὁπερέττα Παπαϊωάννου ἐξακολουθεῖ τὰς παραστάσεις εἰς Βραΐλαν.

★

Ὁ καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς σχολῆς κ. Οὐρμπὶ ὁμίλησεν ἐν τῇ Στρατιωτικῇ λέσχῃ Ἀθηνῶν περὶ τῆς Ἑλλ. ἐπαναστάσεως, ὡς τὴν ἐξήμνησεν ὁ Βλκτωρ Οὐγκώ.

★

Εἰς τὸ Παρισινὸν θέατρον Châtelet ὁ κ. Ραῦμόνδος Δοῦγκαν, μετὰ τῆς Ἑλληνίδος συζύγου του, τῆς νύμφης του καὶ μετὰ τῶν μαθητῶν του ἠνοῖξαν μίαν «Ἑλληνικὴν σαιζόν» μετὰ παραστάσεων τῆς «Ἡλέκτρας», μετὰ χορὸν καὶ μετὰ τὴν αὐθεντικὴν μουσικὴν. Κατὰ Σάββατον ἐπὶ ἑνα μῆνα μέχρι τέλους Φεβρουαρίου θὰ ἀναπαριστοῦν τὴν Ἑλλ. τέχνην, ἀνασυσταθεὶς ὅλ' αὐτῶν διὰ κινήσεων καὶ στάσεων. Ὁ κ. Δοῦγκαν εἶνε φιλόλογος, μουσικογράφος, διαλέκτης, ἔχων βαθυτάτην ἀντίληψιν τοῦ ἀρχαίου Ἑλλ. κόσμου. Τὸ ζεῦγος Δοῦγκαν ἐκτελεῖ καὶ ἀρχαίαν Ἑλλ. μουσικὴν μετὰ αὐλῶν καὶ λύρας.

★

Ὑπὲρ τοῦ Ἑθνικοῦ οἰκοτροφείου, ἐδόθη ἐν ἐκλεκτῇ ὁμιλίᾳ ἐν τῷ Βασιλικῷ θεάτρῳ Ἀθηνῶν ὁ «Νικηφόρος Φωκάς», πεντάπρακτος τραγωδία τοῦ κ. Ἀρ. Προβελεγγίου. Καίτοι τὸ θέμα ἱστορικῶς παρῆγε ἑκτασὸν εἰς τὴν ἔμπνευσιν, ὁ ποιητὴς ἐφάνη πολὺ ὑποδέεστερος τῶν προσδοκίων. Τὸ ἔργον μακρόν, μετὰ σκηνὰς ἀνεὶς ἐνδιαφέροντος, δὲν ἔκαμε καμμίαν ἐντύπωσιν, συντελέσας εἰς τοῦτο καὶ τοῦ θιάσου, ἐντελὸς ἀμελετήτου. Ἀλλὰ καὶ ἡ πενιχρότης τῶν σκηνογραφιῶν καὶ τοῦ ἱματισμοῦ ἐν γένει, συνέβαλον εἰς τὴν ἀποτυχίαν. Ἡ ἐπιτυχία ἀφορᾷ τὸν σκοπὸν μόνον τῆς παραστάσεως, σκοπὸν κατ' ἐξοχὴν εὐγενῆ, πατριωτικόν, φιλανθρωπικόν.

Τὸ ἔργον μετεῖχε καὶ αὐτὸ τοῦ Ἀβερωφείου διαγωνισμοῦ, ὅστις ἤρξατο οὕτω μετ' οἰωνοῦ ἀποθαρρυντικοῦ.

★

Εἰς ἐν παιδάκι μόλις ἑξ ἐτῶν ἐξεδηλώθη ἔξοχον μουσικὸν ἄλтанτον. Ὀνομάζεται Βίλν Φερέρ καὶ ἔμεινε εἰς μίαν πόλιν τῆς Μεσημβρινῆς Γαλλίας ὅπου τὸ ἀνεκάλυψεν ὁ Μπάνελ ὁ ὁποῖος τὸ ἐπῆγε σὺν Παρίσι. Ἀμέσως ἔγινε διευθυντὴς τῆς ὁρχήστρας εἰς τὸ Φολὶ Μπερζέρ. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἑξαετοῦς αὐτοῦ παιδίου νὰ διευθύνῃ ὁρχήστραν ἀπὸ 80 ὄργανα μετὰ μοναδικὴν ἀκρίβειαν, δὴγγερε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ στήλῃς δολοκλήρους ἀφιέρωσας περὶ αὐτοῦ τὰ Γαλλικὰ περιοδικά.

Εἶνε μοναδικὴ ἡ πεποίθησις μετὰ τὴν ὁποίαν προσέχει εἰς τὴν ἐλαχίστην λεπτομέρειαν, εἰς τὸν χρωματισμὸν, εἰς τὸν ρυθμὸν. Ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν ἐκέκρινε 40,000 δρ.

★

Εἰς τὸ θέατρον «Κόβεντ Γκάρντεν» τοῦ Λονδίνου παρεστάθη μετ' ἐκτάκτου σκηρικῆς λαμπρότητος ὁ «Οἰδύποδος Τύραννος» τοῦ Σοφοκλέους, κατὰ μετάφρασιν τοῦ

ἐλληριστοῦ καθηγητοῦ τοῦ ἐν Ὁξφόρδῃ Πανεπιστημίου κ. Τζέιμπερτ Μώρραη.

Τὸ θέατρον ἦτο ὑπερπλήρες θεατῶν. οἷτινες ἐχειροκρότησαν τὸ ἔργον μετὰ φρενίτιδος ἐνθουσιασμοῦ.

★

Ἀσθενεὶ σοβαρῶς ὁ διαπρεπέστατος συγγραφεὺς τῆς Σουηδίας Ἀβγουστος Στρίνμπεργ.

Ἐν τούτοις εἰς τὰς 22 Ἰανουαρίου οἱ Σουηδοὶ ἐόρτασαν τὰ γενέθλια τοῦ μεγάλου αὐτῶν συγγραφέως δωροῦντες συνάμα αὐτῷ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς του ποσὸν 25,000 δρ.

Κατὰ τὸ πρόγραμμα, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅλα τὰ θέατρα ἐν Σουηδίᾳ παρέστησαν τὰ καλλίτερα ἔργα τοῦ Στρίνμπεργ.

Ἡ ἰδέα ἀξιέπαινος, δυστυχῶς ὅμως ἀργά. Καθ' ὅσον ὁ μέγας οὗτος συγγραφεὺς ἔζη ὡς πένης καὶ ἐνστυγνῆς· οὐδεὶς ἐνδιαφέρετο εἰς τὴν Σουηδίαν διὰ τὴν τύχην του. Ὁ Σουηδικὸς τύπος καὶ ἡ κριτικὴ μετὰ δομιότητος προσεπάθον νὰ καταστήσωσι τὴν ζωὴν τοῦ ποιητοῦ δυσχερεστέραν καὶ πικροτέραν.

Τὰ γερμανικὰ καὶ ρωσσικὰ θέατρα προετοιμάζοντα. ἐπίσης ὅπως χαίρειται αὐτὸν διὰ τὴν ἐορτὴν του.

Ἦτο ἀνάγκη ν' ἀναγνωροῦν ἡ ἀξία αὐτοῦ παρ' ὅλον τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου κατὰ πρῶτον καὶ δεῦτερον παρὰ τῶν συμπατριωτῶν του.

★

Ἡ Τέρρεν, ἡ περίφημος ὑψίφωνος τῆς Βιεννάας ἀπερέττας, ἡ θριαμβεύσασα ὡς «Εὐθύμος Χήρα» καὶ ὡς «Πριγκίπισσα δολλαρίων» ἡ συμπαθεστάτη παρὰ τῷ Ἀθηναϊκῷ κοινῷ, ἡ πρώτη γνωρίσασα εἰς αὐτὸ τὰς νέας ἀπερέττας τῆς Βιέννης, ἀπέθανεν.

★

Ἡ τρίτη συναυλία τοῦ Ἑλληνικοῦ Κουίντέτου ἀφιερῶνται εἰς τὴν Γαλλικὴν μουσικὴν. Τὰ εἰς φῶν ἔλασσαν κουίντέτο τοῦ Φράγκ, ἐκ τῶν μεγαλειτέρων μουσουργῶν τῆς Νεογαλλικῆς Σχολῆς τοῦ ἀποκλιθέντος Μπάχ τῶν Γάλλων, εἶνε ἀπὸ τὰ ὀραιότερα ἔργα τῆς μουσικῆς δωματίου, μορφῆς πρωτοτύπου καὶ νεωτεριζούσης, ἐμπνευσθὲν ἀπὸ τὰ Πάθη τοῦ Σωτῆρος. Τὸ Κουίντέτο εἰς λα ἔλασσαν τοῦ Σάνς εἶνε ἀπὸ τὰ πνευματωδέστερα ἔργα τοῦ διακρονομένου διὰ τὴν λεπτότητα καὶ τέχνην Γάλλου μουσουργοῦ. Τὸ ἄ μέρος συνδύαζει δύναμιν καὶ χάριτα· τὸ andante μελωδικώτατον μεταπίπτον εἰς ἐν χαρακτηριστικὸν Scherzo. Τὸ finale ἐξελίχθη μὲ μεγάλῃν τέχνην. Ἡ τετάρτη καὶ τελευταία συναυλία θὰ περιέχῃ ἔργα τῆς Ρωσικῆς τέχνης.

Ἡ δεσποινὶς Καλογεροπούλου προθύμως συνέπραξε, τραγουδήσασα δύο ᾄσματα τοῦ Φράγκ καὶ τὴν «Μνηστὴν τοῦ Τυμπανιστοῦ» τοῦ Σάν-Σανς, τὸ θανμάσιον δραματικὸν ποίημα τοῦ Οὐγκώ

★

Ἡ ὀραιότερα συναυλία τοῦ Ὁδείου Ἀθηναίων ὑπῆρξεν ἀναμφιβόλως ἡ δοθεῖσα συμμετοχὴ τῆς δεσπ. Ἑλεπίδος Καλογεροπούλου. Ἡ ὀρχήστρα ἐξετέλεσε μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας τὴν «Ἠρωϊκὴν συμφωνίαν», τὴν μεγαλειτέραν σύνθεσιν τοῦ Μπετόβεν. Καὶ ἐν τῷ συνόλῳ καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείαις ἡ ὀρχήστρα, χάρις εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς κ. Μαροῦκ, κατώρθωσε νὰ ὑπερπλήρῃ τὰς τεχνικὰς δυσκολίας. Εἰς τὸ allegro con brio δεξιῶς ἐξετέλεσε τὴν μεταστροφὴν καὶ ἐξεδήλωσε τὰς δυναμικὰς ἀντιθέσεις τῶν τριῶν χρωμάτων μὲ τὰς ζωηρὰς ἀποχρώσεις. Τὸ adagio, τὸ θανμάσιον αὐτὸ ἐπικύδισεν ἐμβυτήριον, ἀπὸ τοῦ ἐλαφροῦ θλιβεροῦ τόνου εἰς do ἐ-ἔλασσαν μέχρι τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ πολεμικοῦ θέματος τῆς fuga, ἡ ὅποια συμβολίζει τὴν μέλλουσαν κρίσιν μὲ τὴν ἐπ' ἀνόδον εἰς τὸ πρῶτον θέμα διακοπτομένην ἀπὸ λυγροῦς βιολίων καὶ ἀναστεναγμοῦς τῶν βαθυγόρδων ὁ-

γῶνων, ἀπεδόθη μὲ αἰσθημα καὶ δύναμιν. Εἰς τὸ scherzὸ ἐνεφανίσθη χαρακτηριστικὴ ἡ θέλησις ἀπὸ τοῦ ψιθύρου μέχρι τοῦ μεγάλου θορύβου. Τὰ κὀρς ἔδωκε πολὺ συμπαθητικὴν χροιάν εἰς τὸ trio. Τὸ finale ζωηρότατον μὲ τὰς ἐξόχους variations, μίαν ἀποθέωσιν τοῦ μεγάλου ἀνθρώπου. Αἰσθάνεται τις μίαν ἀπῆχρην τῆς ψυχῆς τοῦ Ναπολέοντος, ὅπως τὴν ἐφαντάσθη ὁ συνθέτης τῶν Ἑν-τέα Μουσῶν.

Ἡ δεσποινὶς Ἑλεπίς Καλογεροπούλου ἔφαλε τὸ «Ah! perfide parjure!» τοῦ Μπετόβεν, ἀποδόσασα ζωγραφικώτατα τὴν τραγικωτέραν εἰκόνα τῆς ὁδύνης καὶ τοῦ ἔρωτος. Τὸ ρετσιτατίβο τῆς εἶχε δύναμιν, πάθος, χαρὰ κτήρα, ἡ ἄρια τραφερὰν μελαγχολίαν καὶ τὸ στρέτε τὴν ὀρμὴν τῆς ἀπελπισίας καὶ ἀπογοητεύσεως. Ἐθανμάσθη τὸ τεμπεραμέντο καὶ ἡ εἰλικρινὴς ἀντίληψις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἐπίσης ἔφαλε δύο ὥρασις τοῦ Σοῦμπερτ μελωδίας, τὰς ὁποίας καὶ ἄλλοτε ἐτραγουδήσε. Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιξε δύο χαριτωμένα τεμάχια τοῦ Βερλιόζ ἐν συντομώτατον, τὸ Μπαλλέτο τῶν Συλφιδῶν, παραστατικώτατον, ὡς ἐπίσης τοιοῦτον ἦτο καὶ τὸ Menuet des Follets μὲ τὴν γοητευτικὴν καὶ ποιητικωτάτην μουσικὴν, τὴν ἄλλοτε θωπεύουσιν τὴν ἀκοὴν ὡς χνοὺς καὶ ἄλλοτε διὰ ταχυτάτης διελάσεως δονούσης τὴν καρδίαν ἐς ἀκρόαμα μυστηριώδες καὶ φαντασμαγορικόν. Κατόπιν ὁ Γλοῦκ, ὁ ὑπέροχος καὶ γλυκὺς ἐορμενὺς τοῦ ἀρχαῖκου μεγαλείου κατεκλήλησε τὸ ἀκροατήριον μὲ δύο σκηνάς, μίαν ἐκ τοῦ «Ὁρφέως» παιχθεῖσαν καὶ ἐν προηγουμένῃ συναυλίᾳ καὶ μίαν ἄλλην τῆς «Ἰφιγενείας», ἣν ἔφαλε τελειώτατα ἡ δ. Καλογεροπούλου. Παρουσίασε μίαν ψυχὴν ῥησιώως Ἑλληνικὴν, ἐν ἡθοιοποιητικῷ ᾄσμα, προκαλέσασα ραγδαίωτα χειροκροτήματα. Ἡ συναυλία ἐτελείωσε μὲ τὸ Οὐγγρικὸν ἐμβυτήριον τοῦ Μπερλιόζ.

★

Τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους ἔκαμεν ἐν ἀνέλιπτον ὁῶρον εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἡ πεφημισμένη Ἑλληνὶς καλλιτέχνης δεσποινὶς Ἑλεπίς Καλογεροπούλου. Τὴν ἀφῆξιν τῆς. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης αἱ Ἀθῆναι ἀπῆλυσαν δαυρίως τὸ ἄσμα τῆς, διότι ἡ δεσποινὶς Καλογεροπούλου ἀκάματος ἐτραγουδήσεν εἰς ἰδιωτικὰς αἰθούσας καὶ εἰς συναυλίας, προκαλοῦσα πάντοτε καταγίδια χειροκροτημάτων καὶ παντοίας ἐκδηλώσεις συμπαθείων.

Ἡ πρώτη συναυλία τῆς ἀπετελείτο ἀπὸ 21 ᾄσματα, τὰ ὅποια ἐτραγουδήσεν χωρὶς τὴν παραμικρὰν κοίρασιν, μόνῃ αὐτῇ ἐκτελέσασα τὸ μακρὸν πρόγραμμα· τραγουδῶν τοῦ Περγολέζε, τοῦ Σκαρλάτι, τοῦ Καλδαρά, τοῦ Λουράντε, τοῦ Σάρο, — μίαν ἐξέλιξις τῆς μουσικῆς ἀπὸ τοῦ 1649 μέχρι τοῦ 1816 ἐξελίχθη εἰς ἄσπονδιαν χαρακτηριστικὴν. Ἰδίως τὸ Ciciliana καὶ τὸ Ser corre ὑπῆρξαν γοητευτικά. Ἐφαλεν ἔπειτα μὲ ἀφθαστον μυστικοπάθειαν τὰ ἐξ ἰθροσκευτικὰ ᾄσματα τοῦ Μπετόβεν, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ Προσενχή, ὁ Θάνατος, καὶ ἡ Δύναμις ὑπερῶρεσαν. Ἐπηκολούθησαν ἔπειτα ᾄσματα τοῦ Μπάχ, τοῦ Μότσαρτ, τὸ Ἐπικύδισον τῆς Πολωνίας τοῦ Chopin, τὸ τόσῳ προσριλὲς εἰς τὴν καλλιτέχνιδαν, τοῦ Μπράμς, τοῦ Βοροδίν, τοῦ Φράγκ καὶ ἄλλων ἀκόμη, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ ἀνία τοῦ Πάθους κατὰ τὸν Ἀγ. Ματθαῖον τοῦ Μπάχ καὶ ὁ Σιδηροουργὸς τοῦ Μπράμς, ἐξετελέσθησαν ὑπερόχως. Ἡ σερενάτα τοῦ Ralakirow καὶ τὸ Θλιβερὸν τραγοῦδι τοῦ Duparc ἀπεδόθησαν μὲ μίαν βαθυτάτην μελοχολίαν, ζωηροτάτην δὲ καὶ ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν ἐνεπύρηνον τὸ διὰ πρῶτην φορὰν ἐκτελεσθὲν παρ' ἡμῶν Mandoline τοῦ Debussy. Χαριτωμένον ἄλλα καὶ δύσκολον, νεωτεριστικώτατον ἐν τῷ συνόλῳ. Ἡ συμπαθὴς καλλιτέχνης ἐτραγουδήσεν, ὡς νὰ μὴ ἤρχονταν τὰ 21 τραγοῦδια, καὶ 2 Ἑλληνικά ἐκτὸς τοῦ προγράμματος.

Ἡ δευτέρα συναυλία τῆς ἐδόθη ἐν ἀσφυνκτικῇ συρροῇ ἐν τῷ Ὁδίῳ. Εἶχε πολλὴν τὴν ἀρχαιοπρέπειαν ἡ συναυλία αὕτη. Ἐτραγουδήσεν τὸν Ὕμνον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἔργον τῆς Γ' ἑκατονταετηρίδος, εὐρεθέντα τῷ 1893, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἄνωθεν τῶν λέξεων γεγραμμένων μου-

οικῶν σημάτων τὴν γενομένην ὑπὸ τῶν Γάλλων Veil καὶ Reinach. Ἐπίσης διηρμηνεύουν τὸν Ὑμνον εἰς τὴν Νέμεσιν, τῶν ἀρχῶν τοῦ Β' μ. Χ. αἰῶνος, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν λυρικὸν ποιητὴν Μεσοδήμην.

Ἀπαραίτητον συμπλήρωμα ἐπὶ τὴν δύο ᾄσματα τοῦ Γλοῦκ, ἡ μελωδία τῶν «Πολιορκημένων Κυνθήρων» καὶ τὸ «Ὁρφικὸν μέλος». Μία ὁδὸς Σαπφική τοῦ Μπαράς συνεπλήρωσε τὴν ἑλληνοπρόσπειαν τῆς συναυλίας ἥτις ἔκλεισε μὲ ἐπαυλῆφεις ἐκλεκτῶν τεμαχίων.

Ἀμφότερας τὰς συναυλίας ἐτίμησεν ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια.

Ἡ τρίτη συναυλία ὑπῆρξε θριαμβευτικὴ. Δὲν ἐτραγούδησε μόνον τοῦ Σοῦμπερτ τρία τραγούδια καὶ ἐν δυσκολώτατον τοῦ Debussy *Enfant prodigue*, τὸ ὁποῖον εὐτυχῶς ἠρνοήθη καὶ ἀπὸ τοῦ ἀκροατήριον, ἀλλὰ καὶ ὑπερβιβάσας ἀπὸ τῶν Βέρθερον τοῦ Νασσεν (Les Lettres) ἀπὸ τῶν Δόεγκιν (Rêve d'Elsas) καὶ ἀπὸ τὴν Κάμεν τὸ Kabanera. Καὶ εἰς τὰ τρία αὐτὰ ᾄσματα ἠθοποιῶντες ἔδειξε ὅχι μόνον τὸ τάλαντον τῆς φωνῆς τῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ χάρισμα τῆς ὑποκορίσεως. Τὴν Κάμεν παρενοήσαν κατ' ἰδίαν δημονοργίαν Ἡ δασπ. Καλογεροπούλου ἀνεχώρησε διὰ Μιλᾶνον ὅπως συμβλήθῃ νὰ παίξῃ τὸν χεῖμῶνα Κάμεν εἰς τὴν Σχάλαν τοῦ Μιλάνου, μεθ' ὃ θὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους καὶ Μασσαλίαν διὰ νὰ δώσῃ συναυλίας.

Κατὰ τὴν τελευταίαν συναυλίαν αἱ ἐκδηλώσεις τῆς συμπαιδείας πρὸς τὴν δ. Καλογεροπούλου ὑπῆρξαν ἐνθουσιωδέσταται, ἐκορυφώθησαν δὲ ὅταν ἐτραγούδησεν ὑπερόχως τὸ «Ἀγνί» ἀγνί, μὲ μίαν τέχνην καὶ μὲ ἐν πάθος, τὰ ὅποια ἐδόθησαν βαθύτατα τὰς ψυχὰς τῶν παρισταμένων.

★

Τὸ Ἑλληνικὸν Κουβέντετο προσκαλεῖ τοὺς Ἕλληνας συνθέτας νὰ ἀποστείλῃσι ἔργα διὰ μουσικὴν δοματίον, ἥτοι κουβέντετα, κουαρτέτα, τετρίετα, συνάτες κτλ. Ὅσα ἔργα ἀποσταλῶν μέχρι τῆς 15 Μαρτίου θὰ ἐκτελεσθῶσι ὑπὸ τοῦ Κουβέντετου δημοσίᾳ ἐντὸς μηνὸς ἐν ἐκτάκτῳ συναυλίᾳ. Μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς οἱ ἀκροαταὶ θὰ ψηφίσωσι ἐν διαλόγῳ δὲ θὰ βραβεύθῃ ἐν. Εἰς τὸν νικητὴν θὰ δοθῇ χρυσοῦν ἀναμνηστικὸν μετάλλιον.

★

Συνεχίζον τὸ Ὁδεῖον Λότινερ τὴν θαυμασίαν ἰδέαν τῆς ἐκτελέσεως τῶν Ὁρατορίων, ἐπαρουσίασε μετὰ ζηλευτῆς ἀκριβείας τὴν «Λειτουργίαν» τοῦ Σοῦμπερτ, ὑπὸ τὴν πεπειραμένην διεύθυνσιν τοῦ κ. Μπέμπερ καὶ μὲ ὑπόκρουσον ὑπὸ τῆς κ. Λότινερ. Χορὸς μικτὸς ἐκ νέων καὶ νεανίδων ἀπέδωσε τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ καταρτυτικὸν μουσουργίον. Τὸ «Gloria in excelsis» δοσκολώτατον ἐν τῇ φαινομενικῇ ἀπλοτητῇ ἐπ' αὐτὴν πολὺ καλὰ, ὥς καὶ τὸ βαθύτατον Sanctus καὶ τὸ ἀνιμωτικὸν Agnus Dei. Ἰδίως τὸ κουαρτέτο τοῦ Gredo ὡραῖοτατον, ἐξετέλεσθη μετὰ δεξιότητα.

★

Ὁ «Σύλλογος Ἑρασιτεχνῶν» ὅστις μετὰ φειδωλίας παρουσιάζει τὰ ἀποτελέσματα τῶν εὐστραφειῶν ἐν τῇ ἐρασιτεχνικῇ κόσμῳ, προσπαθεῖν του μετὰ μίαν προσοπελίαν δοθεῖσαν ἐν αὐστηρῶς στενῇ τῶν μεμνημένων, ἥτοι τῶν μελῶν κύκλῳ, ἔσχε τὴν ὡραίαν ἰδέαν νὰ κάμῃ καὶ μίαν ἐνώπιον τοῦ κοινῷ ἐμφάνειαν, ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν. Τὸ πρόγραμμα εἶχεν ἐν ἐλάττωμα ἥτο πολὺ διεξοδικόν. Ἐπιτυχεῖς ἐμφανίσεις εἶχον ἡ κ. Σιράτου καὶ ἰδίως ἡ κ. Σιγλήμων μὲ τὴν ὡραίαν φωνὴν των. Τῆς «Κοπέλας τοῦ νεροῦ» ἡ πρώτη καὶ τὸ «Ναυόρισμα» ἡ δεύτερα, ἀμφότερα συνθέσεις τοῦ κ. Σαμάρα, ὅστις ὁ ἴδιος τὰς συνώδενσεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἤρσαν ὑπερβολικά. Καὶ ἡ φωνὴ τῆς κ. Παπαρηλιοπούλου, μεσοφώνου, πλουσία. Χορωδία ἀπὸ κυρίας καὶ δεσποινίδας τῆς καλλιτέρας παρ' ἡμῖν κοινωνικῆς τάξεως ἔφαλε τὴν σύνθεσιν τοῦ Λαμπελέτ «Στὸν κόμπον» καὶ ἀπὸ τὸν «Σαμπῶνα

καὶ τὴν Δαυιδὰν» τοῦ Σανς τὸ ᾄσμα τοῦ χοροῦ τῶν Φιλοσάων, καὶ τῆς Chumimide τὸ ᾄσμα «Les Jeux de la Saint Jean» ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Γ. Λαμπελέτ. Ἡ κ. Ἀλεξάνδρη μετὰ τῆς δεσπ. Εὐκλείδου ἐξετέλεσαν τὸ 2ον κονσέρτο τοῦ Σαιν-Σανς, ἡ δεσποινὶς Παπαχατζῆ ἀπήγγειλε καὶ ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ὁδεῖον ἐπανάλαβε δύο συνθέσεις τῆς τελευταίας συναυλίας τῆς.

Εἰς τὸ μουσικὸν μέρος παρετετέθη καὶ ἡ παράστασις ἐνὸς μονοπρακτοῦ δραματίου τοῦ Τερριε «Jean Marie». Ἐπαίξαν πολὺ εὐμορφα ἡ δεσποινὶς Λαμασκηνῶ, ὁ κ. Π. Καλλυᾶς καὶ ὁ γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς Προεστίας κ. Γκερέν.

★

Ἡ Ἄννα Σαμπέλ Τοόδεο (Schubbel - Zoder) ἡ περιφημὸς πρώτη ὑψίφωνος τοῦ Βασιλικῷ μελοδράματος τῆς Δρέσδης ἔδωσε συμπύριξιν τοῦ δαμονίου Φλόριζελ συναυλίαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρθασοῦ». Εἶνε ὅχι μόνον μελοδραματικὴ ὑψίφωνος, ἀλλ' ἀρίστη καὶ ὡς cantatrice συναυλιῶν. Χαράκτιστικὰ τῆς φωνῆς τῆς εἶνε ἡ γλυκύτης, ἡ ἔκτασις καὶ ἡ εὐστοφία αὐτῆς.

★

Διορίσθη καθηγητὴς τῆς γλυπτικῆς ἐν τῇ Καλλιτ. Σχολῇ Ἀθηνῶν, εἰς τὴν κενὴν θέσιν, ὁ κ. Θωμᾶς Θωμόπουλος. Ὁ διορισμὸς ἐκρίθη δικαιοτάτως.

★

Ἡ δευτέρα προσεπερις τῆς «Τέχνης» ἐδόθη ἐν μεγάλῃ συρροῇ κόσμου. Ἡ δεσποινὶς Νουγερ καὶ ὁ κ. Μπονᾶνος ἔπαιξαν ἐπὶ κλειδοκυμβάλου à quatre mains τῆς Zamra τοῦ Herold, ὁ κ. Α. Γιαννόπουλος ἐπὶ τετραχόρδον συνοδεύουσας ἐπὶ κλειδοκυμβάλου τῆς δεσπ. Φανῆς Ἀγγερινῶ τὴν cavolte τοῦ Raff, ἡ δεσποινὶς Κικὴ Ἀθανασιάδου συνοδεύουσας τῆς δεσπ. Λίλῆς Μόνσερ ἔφραλε μέρος τοῦ Cid τοῦ Μασσεν καὶ τοῦ Rossignol τοῦ Βιανέζι, ἡ δεσποινὶς Πετροσεφὼν Γενπάρη ἀπήγγειλε τὸν «Ληρομονιμένον ἥρωα» τοῦ κ. Στρατήγγη καὶ δύο ποιήματα τοῦ κ. Πολέμη. Πάντες ἐξετέλεσαν τὰ μέρη των λίαν ἐπιτυχῶς.

★

Γενομένων ἀρχαιοεσῶν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἐξελέγησαν ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Μιστριώτης, γεν. γραμματεὺς ὁ κ. Π. Καββαδίας, καὶ σύμβουλοι οἱ κ. κ. Βάσης, Εὐαγγελίδης, Σκιας, Θεοφανόπουλος, Ἀνδρόπουλος, Γεωργιάδης, Κατριβάνος, Ἀντωνιάδης, Λεονάρδος, Παπαβασιλείου, Οἰκονόμου. Ἡ περιουσία τῆς Ἑταιρίας κατὰ τὴν ὑποβληθεῖσαν ἔκθεσιν ἀνέρχεται εἰς 834,000 δρ.

★

Exposition Triennale des Beaux Arts de Belgique de 1912. - Ἐν Λιέγγ εἰς τὸ Μέγαρον τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἀνοίγει τῇ 4 Μαΐου (ν. ἡ.) διεθνὴς καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις, ἥτις θὰ διαρκέσῃ μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου. Θὰ ἔχῃ ἡ ἐκθεσις αὕτη μέγα ἐνδιαφέρον, προσηνύεται δὲ ποῦν ἐπιτυχῆς. Ἡ ἐκθεσις διωργανώθη ὑπὸ τῆς «Ἑταιρίας πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν Καλῶν τεχνῶν» προσδρενομένης ὑπὸ τοῦ κ. P. van Høegaerden. Θὰ περιλάβῃ ἔργα Βέλγων καὶ ξένων καλλιτεχνῶν, ζώτων ἢ τεθνεώτων πρὸς πινταστίας, καὶ μὴ ἐκτεθέντα μέχρι τοῦδε ἐν Λιέγγ. Εἰσὶ δεκάτι πίνακες ζωγραφικῆς, ἔργα γλυπτικῆς, χαρκατικῆς καὶ σχέδια.

Ἐκαστος καλλιτέχνης δύναται νὰ ἐκθέσῃ δύο ἔργα, ἐξ ἐκάστου εἶδους τέχνης. Ἡ συμμετοχὴ δέον νὰ ἀγγελθῇ μέχρι τῆς 17 Μαρτίου πρὸς τὸν κ. Alb. de Neuville, rue Bassenge 23 Liège. Οἱ Ἕλληνες καλλιτέχναι ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ μετὰσχουν εἰς τὴν εἰρημένην ἐκθεσιν, δύνανται νὰ ἀποταθῶσι πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Παναθηναϊκῆς», ἥτις ἔχει τὴν ἀντιπροσωπεύσιν ἐν Ἑλλάδι. Εἰς τὰ γραφεῖα μας παρέχεται τοῖς βουλομένοις ἀντίτυπον τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἐκθέσεως ὡς καὶ δελτίον συμμετοχῆς.

Τὸ Δύκειον τῶν Ἑλληνίδων ἔχει εὐτυχεῖς ἐμπνεύσεις. Καθιέρωσε ἐφέτος τὴν ἑορτὴν τῆς Πήτας, ἣτις ἐτησίως θὰ γίνεται τὴν ἡμέραν τῶν Φώτων. Ὁραϊόταται εἰκόνες ἐνεφανίσθησαν μὲ ζηλευτὴν ἐπιτυχίαν. Περί τὸν ἀρχαῖον βωμὸν ἐνεφανίσθησαν Ἑλληνίδες ἐν ὑποκρούσει ἄρπας, ὡς Καρυάτις ἀληθινή ἢ κ. Πία Φερράιδη καὶ περὶ αὐτὴν ἢ κ. Βελουδίον καὶ αἱ δεσποινίδες Ἀμυρᾶ καὶ Καμπούρογλου. Ἀλλὰ τὸ πρωτοτυπώτερον ἦτο ἡ εἰκὼν τῆς βασιλείας Ἀμαλίας, κατὰ τὰς πιστοτέρας σωζομένης φωτογραφίας καὶ μὲ τὰς πανομοιότητους ἐνδυμασίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐνεφανίσθησαν ἡ Τζαβέλλα μὲ ἐνδυμα Σουλιώτικον, ἡ Κρεζή μὲ Ὑδραϊκόν, ἡ Μανρομυγὰ μὲ Συμωναϊκόν, ἡ Μεταῖ μὲ Σπεισιώτικον, ἡ Μοναρχίδου μὲ Ψαριανόν, ἡ βαρονίς Πλουσκῶφ μὲ ἐνδυμα τοῦ τότε συμοῦ, ἡ δὲ κ. Μομφεράτου ἔφερε τὸ πραγματικὸν ἐνδυμα τῆς βασιλείας Ἀμαλίας. Ἡ εἰκὼν ἀπέσπασε ζαηρότατα χειροκροτήματα. Χοροὶ ἑλληνικοὶ ἐχορεύθησαν ὑπὸ δεσποινίδων καὶ ἐφάλη ὑπὸ χορωδίας ἡ «Πρωτοχρονιά» τοῦ Κοκκίνου. Κατόπιν διεμεμήθη ἡ Πήτα διὰ κλήρου.

Ἡ ἑορτή, ἐντελῶς καὶ γνησίως Ἑλληνικονάτη, ἦτο μία μεγάλη ἐπιτυχία ἐν τῷ συνόλῳ.

★

Διὰ τὰς Ἀπόκρεω, πρωτοβουλία τοῦ «Συνδέσμου τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν» κατεσκευάσθη ὑπὸ στρατιάς ζωγράφων καὶ γλυπτῶν παμμέγιστον Ἄρμα. Ὁμάδες καλλιτεχνῶν νυχθημερὸν εἰργάσθησαν πυρετωδῶς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖο. Τὸ Ἄρμα εἶχε 5 μ. ὕψος καὶ 7 μῆκος. Εἰς τὸ ὕψος ἐνεθρονίσθη ὁ Βάκχος, ἐπὶ χαμηλοτέρων βαθμίδων δὲ εὐρίσκετο ἡ ἀκολουθία του ἀπὸ Σεληνοῦς, Σατύρους, Βακχίδας, Μαινάδας. Ὑπὲρ τὸν Βάκχον ἠώραίτο γλυπτὴ ὑπερφυσικοῦ μεγέθους Βακχίς μὲ βουκίην. Ἐμπροσθεν δύο ἱπποκένταυροι γλυπτοί, ἐκρατοῦν κύπελλα, ἔχοντες ἀγκαλισμένας Βακχίδας. Ὅπισθεν τεραστία κεφαλὴ Σατύρου γελόντος. Πλαγίως Παιᾶνες, Σεληνοί, Σάτυροι, Μαινάδες, Βακχίδες, μὲ μυθολογικὰς παραστάσεις. Τὸ ἄρμα, γύψινον, ἦτο ὀλόχρουν. καὶ προσηγοῖντο αὐτοῦ ἔφιπποι, εὐόρευο ὑπὸ ἑξ ἱππων καὶ ἡκολούθει σειρὰ ὄνων ὧν τινες εἶχον μεταμφιεσθῇ εἰς Τράγους μὲ ἀναβάτας εἰκονίζοντας πρόσopa Βακχικῶν ἑορτῶν. Τὸ σχέδιον ἐξεπονήθη ὑπὸ τοῦ κ. Ζευγολή, αἱ ἐργασίαι δὲ ἐγένοντο ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ κ. Ἰακωβίδου. Ζωγράφοι διεκόσμησαν τὸ ἔργον καταλλήλως. Καὶ δεύτερον ἄρμα ἡτοίμασαν οἱ καλλιτέχναι τῆς βασιλείας τῶν Ἀπόκρεω.

★

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ τέως ὑποπρόεδρος καὶ διηγήτορας ἐν Αἰγύπτῳ Εὐστάθιος Γλυμνοπούλου. Κατέγινε μετὰ ζήλου εἰς τὴν Νομισματολογίαν, καταρτίσας πλουσιωτάτας συλλογὰς, δι' αἷς ἐξάπλησε μεγάλα ποσά. Ἐκ τῶν συλλογῶν του τὴν μὲν αἰγυπτιακὴν ἐκ τριῶν καὶ πέντε χιλιάδων χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων ἐδώκεν εἰς τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ αἰγυπτιακὸν Μουσεῖον ἐν ᾧ κατηρτίσθη καὶ ἰδιαίτερα αἰθουσα «Γλυμνοπούλειος» κληθεῖσα, τὴν δὲ ἑλληνικὴν εἰς τὴν ἑλληνικὴν Κοινότητα Ἀλεξανδρείας, ἣτις καὶ ἀνεκέρηξεν αὐτὸν μέγαν δωρεάν. Ἀλλὴν μεγάλην δωρεάν ἔκαμε τῷ 1902 εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Μουσεῖον ἀποτελουμένην ἐκ τεσσάρων χιλιάδων νομισμάτων, εἰδωλῶν, ἀγγείων, πινάκων καὶ ἀγαλμάτων. Κατὰ τὰς τελευταίας του στιγμὰς συνέστησεν ὅπως δοθῶν εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Μουσεῖον αἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ του εὐρισκόμενα μαρμάρεινα ἀρχαιοτάτης.

★

Ἡτοκτόνησεν ἐν Ἀθήναις ὁ ἐπίτιμος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Πρόεδρος τοῦ συλλόγου «Παγα-

σοῦ» Τιμολέον Ἀργυροπούλου. Ἐσπούδασεν εἰς Παρίσιον Φυσικὴν, ἐπαλελθὼν δ' εἰς Ἀθήνας τῷ 1872, διωρίσθη ταχέως καθηγητὴς ἐν τῇ Στρατιωτικῇ Σχολῇ τῶν Εὐελπίδων καὶ τῷ 1884 κατέλαβε τὴν Πανεπιστημιακὴν καθέδραν, ἀποτελέσας μίαν ἐκ τῶν μεγάλων αὐτοῦ κορυφῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ κοινωνικὴ του ἐποφελεστάτη δράσις κατεδείχθη ἐν τῇ διοικήσει τοῦ φιλολογικοῦ συλλόγου «Παρθενό» τοῦ ὁποῖου ἐπαυλειμμένως ἐξελέγη πρόεδρος, ἀπὸ τοῦ 1897 μέχρι σήμερον, ἀνακηρυχθεὶς καὶ μέγας αὐτοῦ εὐεργέτης.

★

Αἱ ἰταλικά ἐφημερίδες ἀναγγέλλουν ὅτι ὁ Ἀεονκαβάλλο ἐπεράτωσεν ἤδη μίαν πρᾶξιν τοῦ νέου μελοδράματός του «Τὸ Λάσος ψιθυρίζει», ἐπὶ στίχων τοῦ Καβακίω καὶ τοῦ Ἐμμανουέλ. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ μελοδράματος τούτου, ὅπερ θὰ παιχθῇ κατὰ πρῶτον εἰς τὸ «Ἰπποδρόμον» τοῦ Λονδίνου, ἔχει ἐξαχθῇ ἐκ τοῦ ρωσικοῦ διηγήματος τοῦ Ποδσκι «Ἀθιγγάνοι».

★

Ἀνεχώρησεν εἰς Νέαν Ὑόρκην τμήμα τῆς ἐν Κρεμόνῃ ἀριστενοσάσας Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας, κληθὲν εἰς Ἀμερικὴν χάριν καλλιτεχνικῆς περιοδείας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ν. Λάβδα.

Ἐνταῦθα ἀπέμεινεν ἀρτία ἡ ἐκ δεσποινίδων ὁρχήστρα ἣτις μετὰ τῶν κοραστῶν θὰ δώσῃ προσεχῶς μικρὰς συναυλίας ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρθενό».

★

Εἰς τὸ θέατρον «Βοντεβίλ» τῶν Παρισίων ἐδόθη νέα κωμωδία εἰς τρεῖς πράξεις τοῦ διασημοῦ θεατρικοῦ συγγραφέως Ἀβεν Ἐρμαν, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ὀδὸς τῆς Εἰρήνης». (Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Εἰρήνης ἐν Παρισίοις ὑπάρχονσι τὰ μεγαλύτερα καταστήματα τοῦ συρμοῦ καὶ τὰ κοσμηματοπωλεῖα, ἅτινα συγχάζονται ὑπὸ τοῦ κομποτέρου καὶ πλουσιωτέρου κόσμου τῆς Γαλλικῆς πρωτευούσης). Ἡ κωμωδία περιέχει διάφορα εὐθύματα αἰσθηματικὰ ἐπεισόδια ἐνὸς μεγάλου ράπτου ὅστις δὲν κατορθώνει νὰ ἀγαπηθῇ ὑπὸ τῆς πρωτεργατίας του, ἣτις ἐνοχλουμένη τὸν ἐγκαταλείπει διὰ νὰ ιδρύσῃ ἀνταγωνιστικὴν οἰκον. Τὸ ἐλκυστικώτερον μέρος τῆς κωμωδίας εἶνε ἡ παράστασις ἀπειραγίθμων προτύπων τοῦ συρμοῦ πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τῶν κυριῶν.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Κεκρύφαλος—κόσσυμβος

Ἐγράψαμαν ἐκ παραδρομῆς εἰς τὸ ἐν τῷ τεύχει τῆς καλῆς «Παναθηναϊκῆς» τοῦ μηνὸς Μαρτίου π. ἔ. καταχωρηθὲν ἄρθρον περὶ τῆς ἐν τῷ μουσεῖῳ Ἀλμυροῦ ὑπαρχούσης πηλίνης κεφαλῆς τῆς Ἀφροδίτης, ὡς ἐχούσης τὴν κόμην ἀναδεδεμένην ἐν εἵδει «κεκρυφάλου» (= κότσου).

Ἀλλὰ κεκρύφαλος εἶνε δικτυωτόν τι, ἐν ᾧ περιεῖχeto ἡ γυναικεία κόμη. Ὁ δὲ κότσος, ἦτοι ἡ ἀνάδεσις τῆς κόμης εἰς πυραμιδοειδὲς ἐξόγκωμα ὅπισθεν, ἐλέγετο τὸ πάλαι κόσσυμβος δι' ἐνὸς ἢ διὰ δύο δ' (ἦτοι, κόσσυμβος) ἡ δὲ νεωτέρα λέξις κότσος ἐγένετο κατὰ παραφθορὰν τῆς ἀρχαίας λέξεως κόσσυμβος, ἐπομένως εἶνε γνησία Ἑλληνική. Οὕτω λοιπὸν ὡς πρὸς τὴν πηλίνην κεφαλὴν τοῦ ἄρθρου ἡμῶν (Β') γραπτέον «κοσσυμβον» (= κότσον), ἀντὶ «κεκρυφάλου», ὅπερ ἀρμόζει διὰ τὴν λιθίνην κεφαλὴν τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἡμῶν (Α').

Ν. Ι. Γιαννόπουλος